

## Arrest

nr. 121 039 van 20 maart 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Cheema te zijn. U bent geboren in Wazirabad (Punjab, Pakistan) en woont in diezelfde provincie in het dorp Tonyke. Eind 2005 gaat u naar Griekenland om er te werken. Hoewel u geen problemen heeft, vraagt u daar toch asiel aan. U blijft tweeënhalf jaar in dat land. Daarna keert u terug naar uw dorp in Pakistan. In 2007 verkoopt u een stuk grond aan een zekere Riaz, een christen uit het naburige dorp Alinagar. Hij gebruikt de grond om samen met zijn familie huizen op te bouwen. Begin 2010 echter beginnen ze er ook een kerk op te bouwen. Dat is niet naar de zin van de dorpingen; ze beginnen het bouwwerk af te breken. Riaz komt naar u toe met de melding dat men zijn kerk aan het afbreken is. U zegt hem dat hij mag doen wat hij wil omdat het nu zijn grond is. U gaat mee naar de plaats van het bouwen. Daar treft u mensen van de extreem-religieuze Lashkar-e-Tayyiba aan. U wordt door hen geslagen. Later*

wordt uw huis beschoten. U gaat in verband met deze aanval naar de politie maar daar zeggen ze u dat ze niets willen doen omdat het een religieus conflict betreft. U vertrekt uit uw dorp en gaat naar uw grootouders in het dorp Sarochak. U blijft er één maand. In die periode komen de mensen van Lashkar-e-Tayyiba daar een paar keer vragen naar u. U trekt daarop naar uw schoonfamilie in het dorp Reeman Sialkot. U blijft daar acht maanden. Ook daar komt men drie-vier keer naar u vragen.

Uiteindelijk verlaat u Pakistan eind 2010. U gaat eerst naar Karachi waar u een maand blijft. Daar krijgt u van een smokkelaar een Pakistaans internationaal paspoort, niet op uw naam, waarmee u in het vliegtuig naar Dubai stapt. Daar maakt u een tussenlanding en vliegt daarna verder naar Genève (Zwitserland). Daar gaat u met een auto naar België waar u op 27 januari 2011 aankomt en op 4 februari 2011 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele Pakistaanse identiteitskaart, uw origineel Pakistaans internationaal paspoort uitgegeven door de Pakistaanse ambassade in België, vijf originele Belgische arbeidscontracten, zeven originele Belgische salarisfiches, uw originele Belgische werkvergunning, een originele notariële Pakistaanse verklaring van uw schoonbroer en een kopie van een eigendomsoverdracht.

### **B. Motivering**

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Pakistan gevlucht bent wegens de extreem-islamitische organisatie Lashar-e-Tayyiba (LeT). Zij hadden u reeds geslagen, bedreigd en beschoten omdat u een stuk grond had verkocht aan een aantal christelijke dorpsbewoners die een kerk op dat stuk grond wilden bouwen (CGVS p. 10). Het commissariaat-generaal is echter van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Om te beginnen legt u dermate **onmogelijke verklaringen af over de oorzaak** van uw problemen (nl. de verkoop van uw grond aan de christenen) dat het de geloofwaardigheid hiervan fundamenteel ondermijnt; en bij uitbreiding ook de geloofwaardigheid van de problemen die u daardoor zou ondervonden hebben (nl. de slagen, bedreigingen en beschietingen door de LeT). Zo verklaart u aanvankelijk dat u in november 2005 naar Griekenland vertrok om daar werk te zoeken, dat u daar tweeënhalf jaar onafgebroken bent gebleven (dus tot ongeveer midden 2008), dat u daar een asielaanvraag heeft ingediend hoewel u eigenlijk geen problemen had, dat u in die tweeënhalf jaar niet bent teruggekeerd naar Pakistan en dat u zich na deze periode opnieuw in uw dorp Tonyke in Pakistan ging vestigen (CGVS p. 2, p. 3 & p. 4). In verband met de verkoop van uw grond daarentegen verklaart u dat u uw stuk grond in 2007 verkocht aan uw christelijke kennis Riaz, dat hij het overeengekomen bedrag (i.e. 40.000 roepies in totaal) persoonlijk cash aan u betaalde in uw dorp (eerst met een voorschot van 10.000 roepies; twee-drie maanden later had hij de volledige som al aan u cash betaald) (CGVS p. 12-13). Echter, aangezien u naar eigen zeggen sinds eind 2005 tweeënhalfjaar onafgebroken in Griekenland was, blijkt deze verkoop onmogelijk. Als u hierop gewezen wordt, verklaart u 'voor ik vertrok naar Griekenland had ik mijn land al verkocht. Het is al lang geleden. Ik ben dat vergeten' (CGVS p. 13). Dit is echter een uiterst povere verklaring voor deze frappante tegenstrijdigheid, waardoor deze nog steeds overeind blijft. Deze geheel incoherente tijdsindeling maakt dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het feit dat u uw grond op het door u aangehaalde tijdstip aan de christenen had verkocht, en bij uitbreiding aan de problemen die u daardoor met de LeT zou meegemaakt hebben.

In verband met deze grond die na het overlijden van uw vader in 2000 de eigendom van u en uw drie broers werd, verklaart u dat dit zo geregistreerd werd bij de inkomstendienst voor belastingen in Wazirabad (CGVS p. 12). U verklaart dat er tussen u en Riaz een verkoopsovereenkomst was in verband met de verkochte grond in 2007 – dit werd volgens u echter geregistreerd op naam van de broer van Riaz (i.e. Azam) en uw broer Khalid (CGVS p. 13). Welnu, de kopie van het document dat u na uw gehoor aan het CGVS bezorgt (document 7), maakt inderdaad melding van een eigendomsoverdracht van een stuk grond van uw broer Khalid naar Azam masih, maar dit document situeert de overdracht eind 2011-begin 2012. Dit komt helemaal niet overeen met uw verklaringen over de verkoop van uw grond in 2007 en de daaropvolgende problemen met de LeT begin 2010. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier slechts om een kopie gaat en niet om een origineel exemplaar. U legt daarnaast een notariële verklaring van uw broer en Riaz neer waarmee u wil aantonen dat u wel degelijk problemen had in Pakistan (CGVS p. 7 + document 3). Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit document. Zo gaat dit document enkel om blote en persoonlijke verklaringen van mensen uit uw dichte familie- en kennissenkring (nl. uw schoonbroer en uw vriend Riaz aan wie u de grond zou verkocht hebben) waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. Dat deze brieven bezwaarlijk een bewijs van het door u aangehaalde asielrelaas kunnen genoemd worden, blijkt bovendien uit een aantal inhoudelijke elementen ervan. Zo maakt uw schoonbroer in zijn brief enkel in het algemeen melding van het feit dat er schoten zouden te horen zijn geweest bij de bouw van de kerk en dat u de

LeT vreest; geen enkele van de gebeurtenissen waarnaar verwezen wordt, worden in de verklaring echter concreet vernoemd qua tijd of omstandigheden. Daarnaast staat in de verklaring vermeld dat de afmetingen van het bewust stuk grond nul canal tien marlaz was, terwijl u nochtans had verklaard dat het om één canal ging (wat gelijk is aan twintig marlaz) (CGVS p. 12). Welnu, als u dit document neerlegt als bewijs van uw problemen, kan toch verwacht worden dat het overeenkomt met uw verklaringen over de oorzaak van deze problemen (nl. het bewuste stuk grond dat u zou verkocht hebben). Ten slotte dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval.

Ten tweede legt u **tegenstrijdige verklaringen** af op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS wat betreft het tijdsverloop van de door u aangehaalde feiten. Zo verklaart u op de DVZ dat u in uw dorp door de LeT geslagen werd en een klacht indiende bij de politie, dan naar het dorp van uw grootouders ging (Saro Chak), een maand later naar uw eigen dorp terugkeerde waar uw huis later werd beschoten door de LeT, dat u daarop opnieuw vluchtte uit uw dorp naar het dorp van uw schoonouders vluchtte (Reeman) en dat u dan uit Pakistan wegvluchtte (CGVS vragenlijst dd. 25.02.2011 p. 2 vraag 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u na de slagen door de LeT eerst naar het ziekenhuis ging, dat uw huis na uw ontslag uit het ziekenhuis door de LeT werd beschoten waarop u naar de politie ging, dat u daarna naar uw grootouders ging in Saro Chak, een maand later ging u van dat dorp rechtstreeks naar uw schoonfamilie in het dorp Reeman waar u acht maanden bleef tot uw vertrek uit Pakistan – u verklaart dat u niet meer bent teruggeweest naar uw eigen dorp nadat u er was weggegaan (CGVS p. 10-11). Als u er dan op gewezen wordt dat u volgens uw verklaringen op de DVZ wel nog was teruggekeerd naar uw dorp en volgens uw verklaringen op het CGVS niet meer, verklaart u 'na het schieten ben ik niet meer teruggeweest naar mijn dorp. Toen ze mij dat interview voorlazen, merkte ik dat op en ze zeiden dat ik dat kon verduidelijken in het volgende interview' (CGVS p. 11). Het is echter weinig aannemelijk dat de Belgische asielinstanties bewust uw verklaringen ongemoeid zouden hebben gelaten als u hen erop had gewezen dat ze eigenlijk foutief waren. Bijgevolg is uw verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid onafdoende en verschaft u nog steeds geen overtuigende uitleg voor waarom u zich tegensprekt over het feit dat u al dan niet nog was teruggekeerd naar uw dorp. Dit maakt de door u aangehaalde feiten bijkomend ongeloofwaardig.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Pakistan een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Pakistaanse identiteitskaart en uw Pakistaans internationaal paspoort uitgegeven door de Pakistaanse ambassade in België bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De Belgische attesten van uw werk (nl. uw Belgische werkvergunning, uw arbeidscontracten en uw salarisfiches) hebben enkel betrekking op uw professionele activiteiten in België, niet op de problemen die u in Pakistan zou meegemaakt hebben. De eigendomsoverdracht en de notariële Pakistaanse verklaring van uw schoonbroer werden reeds eerder besproken (zie boven). Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

#### 2.1.1. Middelen

Verzoeker baseert een eerste middel op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, een schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, een schending van artikel 4 van de Europese Richtlijn 2004/83, een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht.

Een tweede middel baseert verzoeker op de schending van artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

#### 2.1.2. Stukken

Verzoekende partij voegt aan het verzoekschrift nog negen stukken (stukken 3 tot en met 11) toe met betrekking tot de situatie in Pakistan.’

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden naar aanleiding van de verkoop van een stuk grond. Verzoeker legt dermate tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen in verband met de verkoop dat nog weinig geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast dat: *“Om te beginnen legt u dermate **onmogelijke verklaringen af over de oorzaak** van uw problemen (nl. de verkoop van uw grond aan de christenen) dat het de geloofwaardigheid hiervan fundamenteel ondermijnt; en bij uitbreiding ook de geloofwaardigheid van de problemen die u daardoor zou ondervonden hebben (nl. de slagen, bedreigingen en beschietingen door de LeT). Zo verklaart u aanvankelijk dat u in november 2005 naar Griekenland vertrok om daar werk te zoeken, dat u daar tweeënhalf jaar onafgebroken bent gebleven (dus tot ongeveer midden 2008), dat u daar een asielaanvraag heeft ingediend hoewel u eigenlijk geen*

*problemen had, dat u in die tweeënhalp jaar niet bent teruggekeerd naar Pakistan en dat u zich na deze periode opnieuw in uw dorp Tonyke in Pakistan ging vestigen (CGVS p. 2, p. 3 & p. 4). In verband met de verkoop van uw grond daarentegen verklaart u dat u uw stuk grond in 2007 verkocht aan uw christelijke kennis Riaz, dat hij het overeengekomen bedrag (i.e. 40.000 roepies in totaal) persoonlijk cash aan u betaalde in uw dorp (eerst met een voorschot van 10.000 roepies; twee-drie maanden later had hij de volledige som al aan u cash betaald) (CGVS p. 12-13). Echter, aangezien u naar eigen zeggen sinds eind 2005 tweeënhalpjaar onafgebroken in Griekenland was, blijkt deze verkoop onmogelijk. Als u hierop gewezen wordt, verklaart u 'voor ik vertrok naar Griekenland had ik mijn land al verkocht. Het is al lang geleden. Ik ben dat vergeten' (CGVS p. 13). Dit is echter een uiterst povere verklaring voor deze frappante tegenstrijdigheid, waardoor deze nog steeds overeind blijft. Deze geheel incoherente tijdsindeling maakt dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan het feit dat u uw grond op het door u aangehaalde tijdstip aan de christenen had verkocht, en bij uitbreiding aan de problemen die u daardoor met de LeT zou meegemaakt hebben."*

Over de verkoop van de grond beaamt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (hierna: CGVS) niet alles even goed heeft uitgelegd. Hij tracht dit te verklaren door te benadrukken dat hij moeite heeft met het plaatsen van incidenten in de tijd, er op te wijzen dat sommige gebeurtenissen reeds lang geleden zijn en hij ongeletterd is. Daarnaast had verzoeker spanning en stress tijdens het gehoor welke gevoed werd door bepaalde opmerkingen van de tolk en heeft hij last van psychische problemen waarvoor hij in België in behandeling is.

Verzoekers verklaring voor de ongeloofwaardigheden, vaagheden en tegenstrijdigheden door te beklemtonen dat sommige gebeurtenissen reeds lang geleden zijn, is niet afdoende. De feiten die voor een asielzoeker de aanleiding zijn om zijn land te verlaten zijn immers ingrijpende gebeurtenissen. Van een asielzoeker kan bijgevolg verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Elke asielzoeker staat in zekere mate onder psychische druk. *In casu* zijn de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoeker, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005). Derhalve vormen stress en vergetelheid geen aannemelijke verklaring. Los van de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde drie à vier jaar naar school te zijn geweest (gehoorverslag, p. 4), is verzoekers analfabetisme evenmin een afdoende verschoningsgrond daar verzoeker niet aantoonde dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoeker de logica en de inhoud van de vragen correct kon begrijpen. Daarenboven werd verzoeker tijdens het gehoor bijgestaan door zijn advocaat zodat zijn eventuele beperkingen konden aangeduid worden, wat niet is gebeurd.

Verzoekers opmerking nog meer in paniek te zijn geraakt door de opmerkingen van de tolk vindt geen steun in het administratief dossier, er werden dienaangaande geen opmerkingen gemaakt noch door verzoeker noch door zijn raadsman.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft last te hebben van psychische problemen waarvoor hij in België in behandeling is, stelt de Raad vast dat noch door verzoeker noch door zijn raadsman specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker legt evenmin een medisch attest neer waaruit zijn (problematische) psychologische toestand zou kunnen worden afgeleid.

De vaststelling bovendien dat verzoeker geen bewijs neerlegt over de eigendomsoverdracht in samenhang met de flagrante tegenstrijdigheden maakt dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker legt immers slechts een fotokopie neer van een eigendomsoverdracht. Ten overvloede wordt in de eigendomsoverdracht op geen enkel ogenblik melding gemaakt van verzoekers naam, enkel verzoekers broer Kahlid en een persoon genaamd Azam masih, worden vermeld in het betreffende document. De eigendomsoverdracht vermeldt bovendien dat deze plaats had eind 2011 - begin 2012 terwijl verzoeker de verkoop situeerde in 2007. Dat er tussen verzoeker en Riaz een soort compromis werd opgesteld in 2007 en de eigendom slechts is overgegaan

wanneer de hele koopsom door Riaz werd afbetaald zoals verzoeker laat uitschijnen in zijn verzoekschrift is een *post factum* verklaring die geenszins kan overtuigen.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de Raad vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict zeer regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. De situatie in Punjab waar verzoeker van afkomstig is wordt gekenmerkt door zelfmoordaanslagen, *targeted killings*, en sektarisch geweld, doch dit kadert blijkens de bestreden beslissing niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De update van de informatie gevoegd bij de verweernota van 13 december 2013 stelt een stijging vast van het aantal incidenten in Punjab maar geen wijziging in de aard van de incidenten. Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De talrijke door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde stukken alsook de informatie waaruit hij citeert in zijn verzoekschrift doen geen afbreuk aan de door de commissaris-generaal vastgestelde analyse van de veiligheidssituatie doch in tegendeel bevestigt dat het geweld niet aanhoudend of willekeurig is overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER